

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΛΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

64ον.-Κι' όμως, δεσποινίς, υπάρχει τρόπος ν' αποφύγετε να μείνετε γεροντοκόρη... Άρκεϊ να τό δελήσετε ή Ίδια...

Κόρις.

Είμαι νέα ακόμη, αλλά τά χρόνια περνούν γρήγορα, καταλαβαίνω ότι αρχίζω να αριμάζω και είτα δεν είμαι πιά τό κοριτσάκι τών εικοσι χρόνων. Πολλές φορές ρωτάμαι με άγωνία: «Θά μείνω άραγε γεροντοκόρη;» Συνάντησα ήδη στη ζωή μου μερικους νέους που μου άρσαν και τών οποίων ήθελα νά πάρω τό όνομα. Μερικές φορές νόμισα ότι δεν ή' άρσους ή' άρα αυτή, Ξαφνικά όμως οι νέοι αυτοί άλλαξαν στάσι άπάντως μου και σε λίγο έπαυσα να τούς βλέπω. Γιατί αυτό; Και όμως όταν καμιά φορά κυττάζομαι στον καθρέφτη, δεν βρίσκω να είμαι πιά άσχημη από μία άλλη. Τί πρέπει να κάνω λοιπόν;

Τάταρτον αιώνας

Δεσποινίς,

Τί πρέπει να κάνετε; Απλούτα, να κυττάξετε μέσα σας. Νά αναλύσετε χωρίς επιεικεία τόν εαυτό σας για να βρήτε τί κα κα έχει και να προσπαθήσετε να διορθώσετε. Έτσι δεν θα έπανάλαθετε τά ίδια λάθη δίπλα σ' ένα νέο που θα σας ξεχωρίσει και δεν θα έχετε καμμία άνησυχία για τό μέλλον σας.

Θέλετε να σας βοηθήσω άγώ στην άναλυσι σας αυτή; Έπιστρατεύστε όλη σας την ελκικρίνεια και παραβάλετε τόν εαυτό σας με τό πρωτότυπο πού σας δίνω καλύτερω. Όταν όποτε τά λάθη σας, δεν χρειάζεται παρά μία μικρή προσπάθεια για να τά διορ-

θώσετε. Και τώρα θάρρος! Μία νέα πρέπει να είνε πάντοτε καθαρή, καλοχτενισμένη, περιποιημένη, ως τίς πιο μικρές λεπτομέρειες.

Νά είνε κοσμική, ν' άγαπά τό σπόρ και τί μουσική, χωρίς να φροντίζει μόνο γι' αυτά πού της άρέσουν παραμελώντας όλα τ' άλλα.

Πρέπει ν' άποφεύγει να λήη μπροστά σ' έναν άνδρα πού συμπαθεί ότι άγαπά τίς τούαλέτες και τά κοσμήματα καθώς και τίς διασημίες διακοσμήσεις.

Όφείλει πάντοτε να προσπαθή ν' άρσεί και να δείχνεται στον άνδρα πού άγαπά «τολυ γυναίκα», «καλή φίλη» και «στοργική μητέ-

ρσα, σύμφωνα με τίς περιστάσεις. Ποτέ δεν πρέπει να τόν προειδοποιή ότι δεν θα έπιτρέπη στον άνδρα της να βγαίνει μόνος του ή να συναναστρέφεται τούς φίλους πού είχε προτού παντρευθί.

Αν είνε στενοχωρημένη πρέπει να φροντίζει να κρύψη την στενοχωρία της και να ενδιαφερθί.

Δεν πρέπει ποτέ να θάζη στο γιά τίς στενοχωρίες εκείνου. Μισόλο της ότι ο άνδρας πού θα παντρευθί πρέπει να έχη άνάστημα 1.90 και να τήν περνά ήντε χρόνια.

Νά φροντίζει να έχη πάντοτε κέφι.

Ν' άποφεύγει να δείχνη σε κάθε εύκαιρία την άντιπάθειά της για τίς πεθερές.

Αν είνε εύδοκτη να φροντίζει να κρύβη τά δάκρυά της. Μποροστά σε μία γυναίκα πού κλαίει ο άνδρας συγκινείται την πρώτη φορά, τήν δεύτερη όμως σηκώνει τούς ώμους και τήν τρίτη άγνα νακτεί.

Πρέπει να ξέρη να παρακολουθί μία πολιτική συζήτηση χωρίς να δείχνη ότι πλήττει και χωρίς ν' άναμινύεται.

Ποτέ μία γυναίκα δεν πρέπει να πηγαίνει ν' άνοιξη την πόρτα της όταν είνε ντυμένη έσω και λίγο νεγκλιζέ.

Ο άνδρας δεν συγχωρεί ποτέ το άνεγκλιζέ στη γυναίκα πού προορίζει για σύζυγό του.

Δεν χλευεί ποτέ για τήν άγάπη πού δείχνει εκείνος στην οικογένειά του και δεν λείει ποτέ κακό για τούς φίλους του.

Δεν έχει ιδέες άπισθοδρομικές για τήν ζωή και δεν δείχνεται άδύνατη στην ήθική και στην άρετη, άποφεύγει δέ να φαίνεται σαν προσωποποιήσι της άρετης. Οι άνδρες δεν συμπαθούν τίς γυναίκες πού είνε τόσο άγνοες ώστε να τούς κάνουν να έχουν τύψεις για τά δικιά τους ελαττώματα. Είνε πολύ καλό να έχη κανείς άρεχές, φθάσει να μη ζητά να τίς επιβάλει και στους άλλους.

ΣΑΙΝ-ΠΡΕ

Μαρσεγιζικές

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΔΟΛΩΜΑ

Στήν παραλία ο Μάριος παρακολουθεί κάποιον πού ψαρεύει. Τόν βλέπει να πλύνει μερικά ψάρια, γελαί και τόν λέει:

—Δεν φαντάζομαι να μένης Ικανοποιημένος μ' αυτά;

Με συγχωρείς, τού άπαντιά αυτός. Άν δέ σ' άρέσουν μ' τά παίρνης όταν σου τά χαρίσω. Κιτά καλύτερα τί κάνεις όταν ψαρεύεις έσύ.

Εγώ, άπαντά ο Μάριος, πιάω μόνο μεγάλα ψάρια. Κι' έχω πάσει άρκετά.

—Έμένα μού τό λές αυτό; Έγώ έχω πιάσει και φάλαινα!

—Φάλαινα; Πό! Έγώ άσχημότε μου τί φάλαινα τήν μεταχειρίζομαι για...δολωμα!

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Ο Μάριος έχει μία πλούσια συλλογή από Ιστορικά άντικείμενα και κειμήλια. Κάποτε τόν έπεσεκλήθησαν κάτι φίλοι του από τό Παρίσι και όποις ήταν φυσικό, τούς κάλεσε στο σπίτι του για να τούς δείξη την περίφημη συλλογή του, πού καθώς τούς βεβαίωνει, θά τούς καταπλήξη.

—Ελάτε τώρα, τούς λέει, να δήτε και τά πιο σπάνια άντικείμενα της συλλογής μου, τά κρανία του Μεγάλου Ναπολέοντος.

Τούς παίρνει πράγματι και τούς πάει μπροστά σε δύο κρανία. Ολοι μένουν κατάπληκτοι.

—Μάλιστα, έξηγή ο Μάριος. Ένα μεγάλο και ένα μικρό. Το μικρό είνε τού ίδιου τού Ναπολέοντος όταν... ήταν παιδί!

ΤΟ ΑΝΑΚΑΤΕΜΑ

Ο Μάριος πήγε μία μέρα στο φαρμακείο για να αγοράσί ένα γι-ατρικό πού τού είνε ο γιαιτρός. Δίνοντας του τό φαρμακοποιός τού είνε:

—Προτού τό πάρης, να άνακατέυσς καλά τό μουκάλι.

Ο Μάριος παίρνει τό μουκάλι και έπιστρέφει στο σπίτι του. Μετά λίγη ώρα φθάνει στο σπίτι του ο φίλος του Όλιβ και τόν βλέπει να κνήν τούπιτες και να χοροπηδά στο πάτωμα.

—Τί έπαθες, Μάριε, τόν ρωτάει.

—Άστα, καυμένη Όλιβ, άπαντάει ο Μάριος χωρίς να διακόνη τί άκράβασίες του. Ο φαρμακοποιός πού είνε ν' άνακατένω μουκάλι προτού πάρω τό φάρμακο. Έπειδή όμως έχω χάσει και κήρη τό φάρμακο έχω χάσει τά άνακατένω, γι' αυτό προσπαθώ να διορθώσω τό κακό άνακατεύοντάς τό τώρα!

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

Ο Μάριος μπαίνει μία μέρα σ' ένα έστιατόριο της Μασσαλίας και παραγγέλλει ένα ψαριόψατο γούμα. Αφού έφαγε λουκούλεια, φανάζει τόν Ιδιοκτήτη και τού λέει:

—Πόσα σου όφείλω για δσα έφαγα;

—Εκατόν δεκαπέντε φράγκα, κύριε!

—Σας παρακαλώ να φωνάξετε έναν άστυφύλακα.

—Άστυφύλακα; Γιατί;

—Γιατί δεν θα μπορούσώ να σάς πληρώσω.

—Πώς; Σ' έμένα θρήκατε να κάνετε τέτοιο πράγμα;

—Ναι, σε σένα...

Ο Ιδιοκτήτης τού έστιατορίου σκέφθηκε, θάσπησε, φώναξε, έπληρωσε χωρίς όμως να καταφέρει τίποτα. Τέλος δέ, είνε τόν Μάριο:

—Και τόν άστυφύλακα να φωνάξω δεν θα με πληρώσης. Άκου λοιπόν τί θα κάνης. Βλέπεις αυτό τό έστιατόριο έκεί άπέναντί σου; Θά είνε άνταγωνιστής μου. Θά τόν λοιπόν έκεί και θα κάνης δ.τι πιάς έλπιές έκανες έδώ.

—Αδύνατον! Είνε τότε ο κακοπληρωτής Μάριος.

—Αδύνατον; Γιατί;

—Δεν μπορώ να τό κάνω αυτό για τόν άπλοστότο λόγο, ότι αυτός μ' έστειλε σε σένα!

Ίδιοκτησία

Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 236

ΑΘΗΝΑΙ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1942

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. Χ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Από τό παιδί Η ΑΡΧΗ

Μέρα τού παιδιού ή μέρα τών Χριστουγεννίων. Από ένα λίκνο ξεκινά ο Ιησούς. Σ' ένα νηπιό οδηγεί τό άστρο τούς μάγονες να καταθέσουν τά δώρα τους. Δεν είνε ή θεότης πού επιβάλλεται με τί δύναμη και τί μεγαλοπρέπεια της. Ένα άόρατο βρέφος πού πρώτοβλέπει μέσα σ' ένα σταύλο τό φως της ζωής.

Ένα μαρό είνε μία λευκή σελίδα. Ένας γά, προορίζεται για να γραφί άπάντα της ή Ιστορία τού μετρίου ή και τού κακοποιού. Άλλά γιατί να μη γραφί και ή Ιστορία τού μεγάλου, τού σοφού, τού Θεού ακόμα; Από τό σταύλο τού Βρέφους πού τό βλέπεται να υψάξη, να κλαίη, να κινή τα υποστάσια, να διαστέλλη τά χείλα σε μεσιδιάματα, πέρασαν όλοι οι ευεργέτες της ανθρωπότητος.

Αυτό πέρασε και ο Θεός της άγάπης. Από νηπιό ήθελε να γνωρίση ο άνθρωπος τό λυτρωτή του. Νηπιό για να τό άγορήση και να τό πιστέψη. Με ύμνους, άγγέλων και ποιμένων έγινε δεκτός ο έρχομός του. Το νέο Θεό άναστήσαν ο άνθρωπος. Οι θρηνοί των άλλων θεών είχαν άρχίσει να κλονίζονται. Ήσαν θεοί φοβεροί, κακοί, έκδικητικοί, χωρίς όλκο για τούς άμαρτωλούς.

Ο δέ άνθρωπος ήτοόσε ένα Θεό σαν κι αυτόν, πού να πονέση ο ίδιος για να αισθανθί και τόν άλλον πόνο. Πώς θα τόν άγορήσουμε, πώς θα τόν πιστεύαμε σαν δέν τόν νοιώθαμε δικό μας; Πέρασε πέρα δικό μας. Το όρομ πού άκούουσαμε εμείς άκούουσε κι' αυτός για νάρθη στη ζωή. Σπλάξαμε γυναίκες τόν έμμεσαν, τό γάλα της μητρείας τόν έπέλησε με τούς χυμούς της ζωής. Έγνώρισε στιγμές άδυναμίας και στιγμές έξάρσεως. Τόν είδαμε γαλήνιο να εύλογί τό γάμο της Κανά, τόν είδαμε άγριόμμενο να μαστιγώνει όσους είχαν μετεβάσει τόν όλκο τού Θεού σε όλο έμποριο, τόν είδαμε να πληροί τούς πονεμένους και τούς ταπεινούς, να συγχωρή τούς άμαρτωλούς, τόν είδαμε τέλος με τόν στέφανο έξ άκάνθων στο κεφάλι να βαδίζει στον τόπο τού μαρτυρίου του.

Άλλά εκεί πού τόν είδαμε με περισσότερη τρυφερότητα είνε ή φωνή της Βηθλεέμ.

Ένας Θεός πού δεν προκαλεί τό δέος. Εμπνέει την άγάπη.

Λέτε να είνε άλλη συμπέσις ο τρόπος φάσης της έπιστρώσεως τού Θεανθρώπου; Ήταν άπαρά τής άπό τήν σκηνή τής σπηλίας ζωής, από τό στιγμή της συλληψής ως τί στιγμή τού Γολγοθά, πού λίγο πολύ κάθε θνητός έχει γνωρίσει;

Ελευθερί να έχετε τίς ιδέες σας, δικαίωμα σας να πιστεύετε ή να μην πιστεύετε. Και στην κα τηγορία τών άπιστων όμως αν ά νικήτε, δεν θ' άρηθήτε τί Βηθλεέμ σαν ένα άραίο σύμβολο. Το πιο προσφιλέ προσκύνημα πού έχει εκτελή ποτέ στην Λατρεία: Το λίκνο ενός μαρού. Μία όπο σκεπτε μέσα στην κούνα της. Ο βασιλεύς της κήσεως μέσα στη φάνη.

Από τό παιδί ο λυτρωμός. Σ' αυτό ή έλπίδα και ή προσδοκία. Και νας δεν μπορεί να ξέρη τί Κριένας δεν μπορεί να έπαινε κρύβεται κάτω από τό παπλωμάταί του μαρού. Κιένας δεν έπαινε σε θέσι να σάς βεβαίωση ότι το νεογέννητο αυτό πού θηλάζει τά έγγονά του τά υπηρίκο να τώρα έγγονά του τά υπηρίκο να τώρα δεν θα γίνη αόριο ο σωτήρας της γής. Νά γιατί τό παιδί πού είνε ή καλύτερη θεραπεία για τόν άρρώστο, είνε πιά άργά, γιατί, ο άρρώστος έχει πεθάνει.

(Γερμανική)

(Τουρκική)

(Αραβική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

(Ολλανδική)

Οπισυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εδικοδότης

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Έτησία Δρχ. 10.400
Έξάμηνος 5.200

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

'Ο καϋμός της Φατμέ

Το φεγγαράκι τό χλωμό γέρνει άργά στη δόσι, έν' ήσυχη, σιωπηλή τριγύρω δλ ή φύσι. Κι' έγώ μονάχα έαγρυπνώ, σαν πάντα λυπημένη γιατ' είνε ή καρδούλα μου βαρεία βαλαντωμένη.

Στη μακρυνή τήν ξενητειά έμίσεψε ο καλός μου, Κι' από τί μέρα τήν πικρή σαρκί βόσκει έντός μου. Τάματα κάνω στον Άλλάχ μπροστά τού γονατίζω θρηνώ και στηθεοδέρνομαι, σπαράζομαι, δακρύζω. Και λέω με τρεμάμενη φωνή και λκτεδω:

—Στείλε μου πίσω τόν Ταχίρ, Άλλάχ... Χαροπαλεύω, και λυώνω από τού μισομού τό τρομερό φαρμάκι έμούσκεψε από δάκρυα τό μαύρο μου γιασμάκι.

—Άχ! μ' έκαψες κατάκαρδα τού έρωτα καυμέ!—

—Άλλάχ... Άλλάχ... Έλέησε τήν όμορφη Φατμέ.

Ήτανε ένα πορφυρό ρόδινο πριβίνο σαν τούδωσα τό φίλημα στον κήπο τό στερνό. Και τόδπα: «Σύρε στο καλό, άγάπη μου, γλυκέ μου!»

—Γρήγορα πίσω θα πάρθω, πάψε να κλαίς, Φατμέ μου!»

Μου έπε και με έσφιξε πάνω στην άγκαλιά του. Και μ' έπνιξε στα φλογερά κι' ολόγλυκα φιλά του.

—Στη μακρυνή τήν ξενητειά, Ταχίρ, θα με θυμάσαι;

—Έσύ ή μόνη σκέφι μου, μικρούλα μου θα νάσαι...

—Άλλη γυναίκα τήν καρδιά δεν θέλω να σ' άνάψη...

—Αν σε προδώσω ή άσπρητι να πέση να με κάψη!

—Δός μου ακόμα ένα φιλί...

—Πάρε, γλυκεία μου, χίλια!

Και ρούφηξε ήδονικά τό πορφυρά μου χείλια...

—Άχ! πόσο σ' αγαπά, Ταχίρ, έού 'σαι ή ζωή μου...

—Κι' έγώ μόνον για σένα ζω...

—Λατρεία μου!... Ψυχή μου!...

Μείνε ακόμα μία στιγμή, μη μου ξεφεύγης, στάσου.

—Περνούν οι ώρες, γκιούλ Φατμέ, μη με κρατεις κοντά σου, ο ατί μου τ' άράπικο δαγκνά και τήν καταπνίχνει...

Και καρτερεί στην ξενητειά μαζί του να με πάρη.

—Ωρα καλή σου, άγάπη μου!

—Πάλι θ' άνταμωθώμ...

—Άχ! Ή σκληρή ή ξενητειά μάς κάνει και πονούμ, φαρμάκι χυνη στην καρδιά και τήν καταπνίχνει...

—Μην κλαίς, μην κλαίς, για τόν Άλλάχ, Φατμέ μου ά-γαπημένη,

Με φίλησε στερνή φορά πήςσε πάνω σ' ατί. Και χάθηκε σαν κουνήχας μακριά στο μονοπάτι. Καρδιοχτυπά και δερνούμαι απ' τί στιγμή εκείνη, και ή άδεια μου καρδιά, σαν φλογερό καμίνι, Έδώ μονάχη έαγρυπνώ, χίλια ο νους μου βάζει πεθάνω απ' τό μαράζι...

Φεγγάρι πού στον ούρανο πάντα έρημο πλανάσαι, στείλε του χαϊρετίσματα άν τί Φατμέ λυπάται, με τίς άσπραχτιδες σου φιλι στο μετωπό του, ούσε του να με θυμήθι άποψε σ' όνειρό του...

Τού χωρισμού τό βασάνο τί δύσκολα βαστιέται!...

Ποθοπλανάζει ή καρδιά, δέρνεται και χτυπιέται, τρεχουν τά μάτια δάκρυα, πικρά, θολά, ποταμί.

—Άχ! ένα τέτοιο βασάνο, Θεός να μη τό κάμη να μη σε κοριτοπού καρδιά και να τήνε μισώση σ' άλλη κοπέλλα ο Άλλάχ τό χωρισμό άς μη όώση.

Ταχίρ, με τόν αγγερίνο σου στέλνω τά φιλά μου έσση, γλυκεία, σε καρτερεί, σαν πάντα ή άγκαλιά μου. Για πάντα, άγαπημένε μου, με πάθος να σε κλείση αιώνα κοντά μου.

—Τ' άνθοστέφανο μαζί να βάλουμε τού γάμου, δαφνούλα έγώ και σύ ψηλά, πανώρηο κυπαρίσσι!

—Εύλογημένο τ' όνειρο και τρίς εύλογημένο!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΕΓΩ ΤΟΥΣ ΣΚΟΙΩΣΑ!..

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ξημέρωνε στη ζούγκλα. Ένας τεραστίος κροκοδείλος σάρθηκε με ουκολία και ρούτηξε στον Γαγγή. Μακριά άνηχισε ένας έρριχυνός τυγρεως πού άναστήσε σε τί λεία της. Ο Έντουάρντ Κόρυ με στεγνό τό λαρύγγι άπ' τήν άγωνία, υπερνικωνίως τό νεο ρυκό τρεμούλιασμα πού ένοιώθε στα ποισα, μπηκε στη σκηνή τού Τσαρλ Μιακ.

Αφίσε ένα στενογάμο άνακουφισας και χαμογέλασε έλεποντας τόν Τσαρλ έαπλωμένο να οιαάζη κάποιο βελίο πού θα ήταν φαίνεται πολύ ενδοσπερον γιατί δεν άντελήφην τόν Κόρυ πού μπηκε σε στή σκηνή.

Για να φανερώνη τήν παρουσία του, ο Κόρυ καταφέρει ένα λού του. Ιστε όμως άντελήφθη, και ότι έλε κιάλας έπληάσει. Ο Κόρυ ανενκράτησε με δυσκολία ένα φοβερό ουρλιαχμό τρώου.

Σαν κινηματογραφική ταινία πάλιες εικόνες. Η άναχώρησις νεή απ' τόν Γαγγή στα Ίμαλάιας Τζόνι Πήρσον, ο σκόταος τόν όποιου τό θανάτρωο άγνώκωμα μερ και τόσο άλλα παρούενα ε-

—Εται πέρασαν τίς πρώτες μέρες οι έξη σύντροφοι, όταν έξαρρίχη. Ένα πού άρχισε να τούς έμμευε Ρέντοσπου βρήκαν τόν Σάκ κρεβάτι του, σαν να κοιμόταν ήσυχά. Ήταν όμως νεκρός, δεν βρήκαν ήγνος άπέναντί, αλλά φανερή αίτία τού άτυχού νεβόλου ήταν νεκρός, από τί πέθανε δ-

Ο Τόνι Πήρσον πού ήταν έδω, δια έκείνο τό όραδο έλεπε ότι δεν είδε ούτε άνθρωπο, ούτε ζω να μπαινη στη σκηνή. Και έτσι όλοι υπέθεσαν ότι ο Σάμουελ έπρεπε θύμα κανενός φειδίου. Τό φειδί όμως θ' άφηνε στο σώμα τού δυ-

στυχισμένου νέου σημάδια.

Την επομένη ήμερα πέθανε με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο και ο Άντριους Χαμπερ! Σήημερα και τρίτος σύντροφος τούς πέθανε με τόν ίδιο άκατανόητο τρόπο. Φρι-

κιάνας ο Κόρυ κυττάζε τη γωνία όπου ήταν τοποθετημένο τό κρεβάτι δού Πήρσον κι' άφίσε να τό διαφυγή μία σπαρακτική κραυγή.

Ο Τζόνι έψηνησε, κυττάζε σαοσισμένος τόν Τσαρλ Μιακ κατάλασε κι' άνατρίχισε.

—Έγώ φταίω... σερφόνισε.Δεν έπρεπε να κοιμηθώ... Καυμένη Τσαρλ!...

Ο Ρομπερτ Μπράουν, ο άλλος σύντροφος τούς μπηκε στη σκηνή, και έλέποντας τόν Τσαρλ νεκρό, έμεινε άναυδος και χλωμάσε...

Οι τρεις σύντροφοι κυττάχτηκαν. Ο Κάθενας τούς σκεπτόταν τό ίδιο πράγμα. Έξαφνα ο Κόρυ είνε με σπασερή φωνή:

—Άποψε θα μείνωμ και οι τρεις μαζί. Δυο από μας θα φυλαγουν θάρδια, ένα ο τρίτος θα έακουράζεται!

—Εφ'αυ αν μήπως βρούν τίποτε ίχνη. Οι Ίνιοι πού τούς συνώδευαν, δεν μπορούσαν κι' αυτοί να τούς δώσουν καμμία έξηγήση. Μήπως τούς σκοτώνουν ταχα αυτοί με τά μυστηριώδη μέσα πού ήξεραν; Γιατί πολλές φορές τούς είδαν να τριγυρίζουν τίς σκηνές τους και να περιμένουν έξω απ' αυτές.

—Όταν νυχτώσε, οι τρεις άνδρες πήραν από ένα παγούρη γε-νιά τους. Ή όρα δεν περνούσε. Ή νύχτα τούς φάνηκε άτέλειωτη. Πέ-ρσοε όμως χωρίς κανένα άπρόοπτο. Κατάκοποι και οι τρεις, τó μένει. Δεν πέθανε άλλος, γιατί τό εσήμαινε ότι έγώ είνε απ' σ' ο-υ-ο...Και ή ύποψια άρχισε να τούς βασανίζει...

Κατά τό βράδυ ο Τζόνι Πήρ-σον ήταν άδιδάχτος. Έπρεπε στο κρεβάτι του κι' άποκοιμήθηκε ά-μέσως. Ο ύπνος πού ήταν γεμά-

τος έφιάλτες. Ο Κόρυ και ο Μπράουν τόν έβλεπαν να άγωνιά, σαν να πάλευε έναντίον ενός άόρατου έχθρου. Τό μετάνω του ή-ταν πλημμελισμένο από λόρδα.

Κατά τίς δύο τό πρωί, σηκώθηκε όρθιος. Με γουρλωμένα τά μάτια και με χαμένο δέλεμα, σαν να μην έβλεπε κανένα, άνοιξε τόν σακκό του με μία μηχανική κίνηση, πήρε μία σύριγγα κι' ύστερα προχώρησε με θαρρείά έθήματα πρός τό κρεβάτι τού Μπράουν.

Οι δύο σύντροφοι μόλις άντε-λθθήσαν τί συνέβαινε, πετόχη-καν όρθιοι και άρπάξαν τόν Πήρ-σον απ' τίς μασαλάς. Ο Τζόνι άνατρίχισε, τά πόδια του λυγί-σαν και για μία στιγμή φάνηκε να έφυγνέ απ' τόν λήθαργο. Έκ-πληκτικός τότε κυττάζε τούς δύο σύντροφους του, χωρίς να καταλαβαίνη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η Μνησαρέτη, η περίφημη έταίρα Φρόνυ της αρχαιοτάτης, ζή στο ήσυχο χωριουδάκι της, τις Θεοπίες, μαζεύοντας χόρτα τα όποια πουλάει η μητριά της στην αγορά. Μά η όμορφη δεν μπορεί να κρυφτεί. 'Η Μνησαρέτη μεστώνει σιγά - σιγά, γίνεται λαχταρήσιμη, όλοι οι πλούσιοι φίλοι των άπολαύσεων του χωριού της την ποθούν. Και ο πατέρας της ο 'Επικλής, ένας μέθυσος και βάνυσσος άνθρωπος και η μητριά της η 'Αλκυμήνη, δεν διατάζουν να την ρίξουν στην διασπορά. 'Η Μνησαρέτη κλαίει, ικετεύει, αλλά υποκύπτει, χάνοντας έτσι τον αγαπημένο της Χαρίδημο, που την άγαπούσε και ποθούσε να την κάνει σύζυγό του. Κατόπιν αυτός η Φρόνυ φεύγει κουράμενη από την πόλη της Κόρινθα για την 'Αθήνα. Στο ξακουσμένο 'Αστυ η Μνησαρέτη θριαμβεύει, χωρίς στα μαθήματα που παίρνει και αυτή και η φίλη της από την περίφημη έταίρα Γλυκερά. 'Η όμορφη άφ' όλης της ψυχής μάτια των ανθρώπων γοητεύει τον περίφημο ρήτορα 'Υπερίδη που γίνεται σκλάβος της αγάπης της. Μά η Φρόνυ άν και άγαπά τον ήτορα, νοιάζει συγχρόνως ένα βαθύ αίσθημα για τον διάσημο γλύπτη Πραξιτέλη, που άναλαφρο βάνει να άποθανάτιση το θεϊκό κάλλος της σε υπέροχα αγάλματα. Ο 'Υπερίδης, που έλειπε από τον Πραξιτέλη, 'Επακολουθούν δραματικές σκηνές. 'Η Φρόνυ δεν μπορεί να άποκηρύξη τον έμπνευσμένο γλύπτη και ο 'Υπερίδης ζητάει παρηγορία, πικραμένος και άπογοητευμένος, στην άγκαλιά μιας φίλης του έταίρας, άφου ήρθε σε ήρξη με τον Πραξιτέλη και λίγο έλειψε ν' άλληλοσπαραχθούν! 'Εκτός του Πραξιτέλη, θαυμαστής της φαντασίας της Φρόνυς είναι και ο άσφατος ζωγράφος 'Απελλής, που ποθεί επί της να ζωγραφιστεί το θαύμα αυτό του γυναικείου κάλλους, Λάμπει, γοητεύει, ξετρελαίνει, ανάβει πυρκαϊές αγάπης η παναράνη, η θεϊκή θεών. Πλησιάζουν πλέον οι γιορτές των 'Ελευσίων Μυστηρίων, κατά τα όποια η Φρόνυ θα έμφανισθή δόγυμνη — θαμβωτική άναδυμένη πλήθους] — πρό των ματιών του εύλαβικού

19 'Η Φρόνυ στεκόταν παράμερα. Τά γαλάνα της μάτια ήταν καρφωμένα μακριά στο γαλανό γαλά. Λίγες χρυσές τοφές μαλλιά έξέφυναν από τον κεφαλόδεμό της και έπαιξαν τρελά στα άνοσταλά της μέτωπο. Τό στήθος της άνεβοκατέβαινε και έδειχνε κάποια έσωτερική ταράχη. Οι άνδρες την κύταξαν σαν κάτι περίμεναν από αυτήν.

Κύταξε η Φρόνυ το άνάλαφρο κύμα, και μιά άνατριχίλα περνάσε σε όλο της τό κορμί. Τό πρόσωπό της είχε μιά παράξενη έκφραση. Δέν ήταν και μικρός ο ρόλος που είχε ά- Καταλάβαινε όμως τά βλέμματα των άνδρών στράμμενα άναυπόνοια άπάνω της.

Σέ μιά στιγμή ο Πραξιτέλης της έκανε ένα νόημα. 'Η Φρόνυ διατάσε άκόμα λίγο, και έξαφνα τό χέρι της έπιασε άποφασιστικά τη χρυσή πόρπη που σπερύνε το έξωτερικό της ιμάτιο. Τό ήνα έλαφρό μάλλινό ύφασμα, χρυσόκέν- σε άρμονικές πτυχές. 'Όλος ο κόσμος, όλη η κείνη η άνθρώπινη θάλασσα, άντελίζον ην κι της Φρόνυς. Αυτό περιέμεναν οι χιλιάδες της του λαού. Μά μιάς άλες οι συζητήσεις σταμά- ησαν άλες οι άναπνοές λές και κόπηκαν. Τά βλέμματα στράφηκαν προς την έταίρα.

Μέ ήρεμες κινήσεις τώρα αυτή, τράβηξε από τό κεφάλι της τό λεπτό πέπλο. Κύμα χρυσό, τά μους της. Τά μάτια όλα μουσικά, άναυπόνοια, άνα από τό θερμό, ζωντανό χρυσάφι.

'Η έταίρα τώρα έσκυψε. Τά χέρια της, με γρήγορες κινήσεις, έβυσαν τά έλαφρά σανδάλια που φορούσε. Τριαντάφυλλα άβρά, τά πόδια της πάτησαν γυμνά στη λεπτή άμμο. Στεκόταν τώρα με τά πόδια γυμνά, με τά μαλλιά λυτά, σαν λυγική κολόνα μέσα στον κατάλευκο

μάλλινο της χιτώνα, με τις άρμονικές πτυχές. 'Η σιγή έγινε πιο άπόλυτη άκόμα. Τό χέρι της Φρόνυς, άργα, στοχαστικά, έπιασε μιά άλλη πόρπη. Μιά κίνηση άκόμα και ο λεπτός χιτώνας κύλησε κάτω στην άμμο.

Στεκόταν τώρα γυμνή η Φρόνυ, άνάμεσα στο πλήθος που άνατριχιάζε, κάτω από τον δόλω το άνοιξιάτικο ήλιον.

Ο 'Απελλής, ο Πραξιτέλης και άλλοι καλλιτέχνες, την κύταξαν με μάτια θαμπωμένα. 'Ο κόσμος δέν σάλευε. Κάποιο ιερό δέος, είχε καρ- φώσει όλους αυτούς τους ανθρώπους άκίνητους.

Στό πρόσωπο της Φρόνυς, δυό έκφρασεις ά- γωνίζονταν ποιά να τό όμορφη πιο πολύ. 'Α- πό τό ένα μέρος, η αιδώ, η παρθενική θαρρείς αιδώ, την έκανε να κατεβάξη τά μάτια, και νά χαμογελή ντροπαλά. 'Από τό άλλο μέρος όμως, μιά άλλη έκφραση. 'Η έκφραση της θεο- τήτος. 'Η γυναικα που είχε γίνει θεά με την όμορφη της φανόταν νάχη έπίγνοια της ύ- περφυσικής δύναμης της. 'Η γυνίκα της ήταν πλέρια. Και όμως κανένα μάτι δέν έρριξε άπά να της ένοχο βλέμμα. 'Όλα τά πρόσωπα ήταν άγνά, άλες οι ματιές γεμάτες ιερό δέος, εύλά βεια. Τό άμόρφωτο πλήθος πίστευε βαθεία, πως έβλεπε ένασκαμμένη τη θεά του 'Ερωτος, την 'Αφροδίτη. 'Αλλά και οι άνεπτυγμένοι, μεθυσμένοι από τό δραμα της θεϊκής όμορφιάς, νό- μιζαν πως έβλεπαν μπροστά τους τη θεότητα.

'Η Φρόνυ, έντελώς κυρία του έαυτού της τό- ρα, έξακολουθούσε τό ρόλο της. Με βήμα άνά λαφρο, σοβαρό, προχώρησε προς τη θάλασσα. Τά πόδια της βούτηξαν στο νερό. 'Αργά άρχισε να προχωρή προς τά βαθεία. 'Επει- τα όλο και πιο γρήγορα, και πιο γρήγορα.

Τό κύμα λές πως ένοιωσε και αυτό τη θεϊκή έπαφή της γυνίης της όμορφιάς. Μά άπαλά παχιγνιδίσματα, ξεθάβρενε όλο και πιο ψηλά και πιο ψηλά στο άνοσταλάσμενο κορμί. Φίλησε τά κομμά γόνυα, τους καλλιγυμνούς μηρούς, τον κορμό τον άγαλματέιο. 'Όταν έφθασε στα δίδυμα άνθη του στήθους, λές και φρεκίασε. 'Ε- πείτα, ξεθάβρενε και τά φίλησε κι' αυτά τά θεϊκά στήθη. Τώρα πιά η Φρόνυ άρχισε να κο- λυμπά. Οι τρυφερότες της βροχιόνες έσκίζουν γοργά τό κύμα. Οι άμμοι της, στρογγυλοί, πρό- βαλλαν από τό νερό. Τό πρόσωπό της ήταν ένα- ναιμένο, λές και έλαμνε από μιά φλόγα μυσι- στο γαλανό κύμα, τά μαλλιά της παχιγνιδίζαν και αυτά με την τρέλλα του νερού.

'Επαίξε η Φρόνυ άρα κομψωμένους με τό κύ- μα. 'Ο κόσμος κύταξε βουβός, λές και κάποια μαγική δύναμη τους έδενε τη γλώσσα.

'Αξαφνα, ένα ρίγος πέρασε πάνω στά πλήθη. 'Η Φρόνυ έβγαίνει από τό νερό.

Μέ κινήσεις γεμάτες ποιήσι, σιγά, σιγά, τό θεϊκό της κορμί έλευθερωνόταν από τό άγ- κάλασμα του κύματος. Τά μπράτσα, οι άμμοι, τά στήθη τά παλλόμενα, ο άλαβάστρινος κορ- μός, τά γόνυα τά λεπτά, και τέλος τά ροδό- πέταλα των ποδιών της, πρόσβαλαν τώρα πάλι με τη θεϊκή τους όμορφη και γυνίκα. Μαργαριτά- ρια έστάσαν οι σταγόνες του νερού παντού. Τά μαλλιά της σπίζιζαν στις άγχιδες του ήλιου. Οι άύρες τά φιλούσαν και άναστεύαν.

'Ετσι άναστένανε και όλος εκείνος ο λαός, Πρώτα σιγανά, έπειτα λίγο, λίγο, όταν πιά

ΑΝΟ **ΑΝΟ** **ΕΙΝ** **ΕΚΕΙ** **ΤΑ**

NEA YOPKH. — 'Η πολιτεία της Νέας 'Υόρκης, έθέσπισε τον έξής ενεργητι- κό νόμο για τους καταδικαζόμενους σε φυ- λάκιση μέχρι 60 ήμερών. Τους επιτρέπει να έκτίσουν την πονη τους... κατά διαλείμμα- τα. Κλείνοντας δηλαδή στη φυλακή τά Σαβ- βατοκύριακα και έτσι δέν άναγκάζονται να διακόψουν τις δουλειές τους και να ζήμω- θούν.

TOYΛΟΥΖΗ. — Μεταξύ των έξωφρενι- κών ρεκόρ που καταρρίπτονται άνα πάσαν στιγμή σ' όλον τον κόσμο, τό πιο καταπη- κτικό είναι τό ρεκόρ κάποιου Γκούς Σίμονς από την Τουλούζη, ο όποιος.. κάθισε έπάνω σε κολώνες πάγου επί 24 ώρες συνεχώς, χω- ρίς να πάθη τίποτε ο άθεόφοβος!...

ΜΠΥΛΛΙΣΤΟΚ. — 'Η άστυνομία της πόλεως μας έξέδωκε έσχάτως την άκόλουθη περίφημη διαταγή:

...Όλοι οι κάτοχοι γάτων υποχρεούνται ν' άφίνουν ημερησίως τά τετράποδα τους επί 24 ώρες κάθε έβδομάδα. Οι παραβάτες θα τι- μωρούνται με άνάλογο πρόστιμο...

Αίτια της έκδόσεως αυτής της διαταγής των της πόλεως, οι όποιοι δέν καταδέχονταν κλύσει όλόκληρη την πόλη και ροκάιζαν καί κατέτρωγαν τά πάντα!

ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ή Φρόνυ στάθηκε για μιά στιγμή άκίνητη, με τά μπράτσα άπλωμένα σά να χαιρετούσε τό φώς, με τά χείλη χαμογελάσασα, ο κόσμος ξαφνι- κά φρένιασε. Ποτέ δέν είχε άντιλαλήσει η ήρε- μη άκρογιαλιά της 'Ελευσινιάς από τέτοιες φω- νές. 'Από μακριά, οι γάδοι, τρώμεζαν και οι έργαστες μεγάλους κύκλους άπάνω από τό μαι- νόμενο πλήθος.

'Η Φρόνυ όμως δέ σάστισε. 'Εξακολούθησε νά παίζη τό ρόλο της. Πίστευε ακόμα και η ίδια πως ήταν η 'Αφροδίτη. Θυμόταν, έάστερα, ό- λες τις δόξιες του Πραξιτέλη.

— Φαντάσου, της είχε πη, ότι είσαι η θεά η άφρογεννημένη. 'Ετσι δέ λέει ο θρύλος, πως η 'Αφροδίτη γεννήθηκε μέσα από τη θάλασσα; Λοιπόν, θά βγής από τό κύμα, και θά παρσάστει της πως πρώτη φορά βλέπει τό φώς του ή- λιου και την πλάση.

Τίποτε άλλο δέν της είχε πη. 'Η Φρόνυ όμως, ένοιωσε τώρα μέσα της, όλη την ήδονη που μπορούσε να νιώσει η 'Αφρογεννημένη θεά, στο πρώτο άντικρουσμα της πλάσης. Τά μάτια της, άνοιχτά, πελώρια, ρουφούσαν τό φώς. Τά χείλη της μισοάνοιχτα, άνάσταναν τον άνοιξιάτικο άνερό. Τά μπράτσα της, άπλωμένα, λές και ή- θελαν να άγκαλιάσουν τη ζωή. Τό κορμί της ό- λοκληρο παλλόταν από κάποιο μυστικό παλμό. 'Εμεινε έτσι κάμποση ώρα, άκούοντας σά σε όνειρο τις έπαιφνίες του πλήθους. Και έξα- φνα, άλλάξε έκφραση. Τό αίμα της κοκκίνησε τά μάγουλα. Τά μάτια της χαμήλωσαν και τά χέ- ρια της, με μιά κίνηση γρήγορη και ντροπα- λή, άρπασαν τά ποιεμένα της πέπλα και τάρρι- ξαν στους ώμους της. Τό λευκό και ρόδινο ρα- μα του κορμιού της, λές και έσβυσε μαγικά, όπως είχε φανή. Και η Φρόνυ, χώθηκε άναμεσα στις γυναικές για νά ντυθή.

Μέ δάκρυα στά μάτια, από τη συγκίνησι, τη βοηθούσε η Κόρινθα.

— Φρόνυ, της ψιθύριζε, καθώς της τούλιζε τά χρυσά μαλλιά, δέν ξέρω τι νιώθω. Σ' άγ- γίζω με δέος. Μοιά φαίνεται άληθινή θεά. Καμ- μιά γυναικα δέ δοξάστηκε έτσι, σαν και σένα.

— Τό έργο των θεών δοξάζεται, άποκρίθηκε η Φρόνυ στοχαστικά.

— Κύταξε τους καλλιτέχνες, είπε η Κόριν- να. 'Ακόμα δέ σαλεύουν, άκόμα δέ μιλάνε. Λές και τά πόδια τους ριζώσαν στη γή.

— Σκέπτομαι τι έργα θά δημιουργήσουν, ά- ποκρίθηκε σοβαρά η Φρόνυ.

'Ηξερε πιά νά ψυχολογήση τους θεϊκούς δη- μιουργούς. Και πραγματικά, ο Πραξιτέλης, με τά φρούδια σουρωμένα, με τά χείλη σιγανά, κύταξε τό μέρος όπου είχε σταθή γυνίη η Φρόνυ. Τό στήθος του άνεβοκατέβαινε τρελλό κι' οι φλέβες τους χτυπούσαν με πυρετό. Κόχλαζε μέσα του η πνοή της δημιουργίας.

Τό ίδιο μέρος κύταξε κι' ο 'Απελλής, δίπλα του. Αυτός ήταν χλωμός, σαν κέρνιος. Πρώτη φορά έβλεπε αυτός τη Φρόνυ γυμνή. Τού έρχόταν να πέση στα πόδια του Πραξιτέλη και τά τά φι- λήση για τό θείο δώρο που του είχε κάνει.

Γιατί στού Πραξιτέλη τη μεγαλόψυχη άφεί- λετο αυτή η γιορτή. Μιά μέρα, είχε πη, σαν νά μιλούσε μοναχός του ο 'Απελλής:

— Σκέπτομαι, τι 'Αφροδίτη θά μπορούσε νά ζωγραφίσω, άν έβλεπα τη Φρόνυ νά βγαίνει ά- πό τη θάλασσα γυμνή.

Και ο Πραξιτέλης, που λογιζόταν ο πιο πλού- σιος καλλιτέχνης, άφου είχε τον πολύτιμο ζων- τανό θησαυρό της όμορφιάς, δέν φάνηκε φιλά- γυρος και ζηλιάρης.

— 'Ω, θεέ 'Απελλή, φώναξε. 'Η τέχνη σου αξίζει όσο και η όμορφη της Φρόνυς. Θά σε βοηθήσω στην έκπληρωσι της επιθυμίας σου.

Και είχε τη μοναδική έμπνευσι, να παρου- σιάση τη Φρόνυ στο ρόλο της άναδυμένης 'Α- φροδίτης, στα 'Ελευσινεία μυστήρια.

— Φρόνυ! ψιθύρισε έξαφνα η Κόρινθα, ό- ταν πιά η Φρόνυ, έτοιμη, ντυμένη, έτοιμαζόταν νά προχωρήση πάλι άναμεσα στους φίλους της. Φρόνυ! Για κύταξε εκεί πέρα, ο 'Υπερίδης! 'Η Φρόνυ ένοιωσε μιά έαφνική σουβλιά στην καρδιά, μονάχα στο άκουσμα του άνοματος αυ- τού. Τά μάτια της στράφηκαν με φόβο προς τό μέρος, όπου της έδειχνε η Κόρινθα. Και για τό μάλιστα, τό αίμα σταμάτησε στις φλέβες της.

Ψηλός, ξεπερνώντας όλους τους γύρω του άν- δρες, με τό όμορφο καστανό του κεφάλι, άγέ- νωτος, στεκόταν ο παλιός της έραστικός. Τά ρωχος, στεκόταν ο παλιός της καρφωμένος στη μάτια του ήταν και αούτονοια της Φρόνυ μέσα από θεοί όπου είχε παρουσιάζη η Φρόνυ μέσα από ζωγραφισμένο τό ιερό δέος που κατείχε όλο τό μέρος. Μονάχα πως μαζί μ' αυτή την έκφραση πλύνος, μονάχα πως μαζί μ' αυτή την έκφρα- ση, τό πρόσωπό του πάλευε και όλη μιά έκφρα- ση, τό πείσμα, ο θυμός. Τά σφιγμένα του χεί- ρια έδειχναν μιά έδωστη πικρία και οι γρο- θιές του ήταν σφιχτές.

— 'Ηλθε! ψιθύρισε η Κόρινθα. Σ' άγα- πεί λοιπόν άκόμα, Φρόνυ!

Και η Βακχίς, μιά από τις περιφημότερες έταίρες, φίλη της Φρόνυς, ψιθύρισε:

— 'Ω, Φρόνυ, σ' άγαπάει πολύ άκόμα ά- λήθεια ο 'Υπερίδης. 'Εμπει νά τον ιδής, πως σε κύταξε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Η ιστορία άρχισε έδώ και σα- ράντα χρόνια, σ' ένα γρα- φικό χωριό της Πελοπον- νήσου. 'Εκείνος νέος, παι- δι σχεδόν, έικοσιδυό χρονών, φι- λότημος και έργαστικός με μάτια που πετάγανε φωτιές.

'Εκείνη, νέα, — κοριτσάκι 19 χρονών — όμορφη, μά φτωχεία, ζούσε στο ίδιο χωριό μ' αυτόν, μέτρια μά νοικοκυρεμένα. 'Ορρα- ιούλα, είχε έρεθη μικρή — παιδού- λα — χωρίς άλλο έφοδίο στη ζωή από την όμορφιά της, κι' έ- να δίπλωμα δασκάλας. Είχε προ- τιμήσει να ξεχάσει τό πρώτο, είχε θυμηθ' μόνο τό δεύτερο, και τό- ρα, σά δασκάλα στο άτόμερο αυ- τό Πελοποννησιακό χωριουδάκι, προσπαθούσε να γλυκάνη τη μο- ναξιά της άναμεσα στα ξανθά και στα μελαχροινά κεφαλάκια των παιδιών, που έπασχίζε νά βάλη μέσα τους την πρώτη έ- νοια της ζωής...

Άγαπηθήκανε. Δέν είχε ούτε περίεργο, ούτε φοβερό. Κι' εκεί- νης κι' εκείνου οι καρδιές χτυ- πήσαν δυνατά στην πρώτη τους συνάντησι. 'Ο Λάμπρος, σαν τόλ- μηρος και ίσως άνθρωπος του ή- παθρού, γύρεψε άμέσως νά την κατεκτήνη. Την παραφύλαξε στον δρόμο στη γωνιά του σχολείου και της μιλήσε ζεστά, δυνατά:

— Σ' άγαπά, Μαίρη!... Τ' ά- νερό μου είναι νά γίνης γυναικα μου... 'Απ' την πρώτη στιγμή που σ' άντίκρισα, φλογίστηκε η καρδιά μου. Σ' άγαπά σαν τι- μιος άνθρωπος. Θέλω νά σε κάνω γυναικα μου τιμημένη...

Ρόδιαν της κόρης τά μάγου- λα. 'Ηταν και η δική της καρ- δια 'αταμημένη' για τό τιμό παλληκάρι.

Και τον άκούγε. Και τον άφι- νει νά ληψι κι' η γοητεία της φω- νής του χάιδευε τ' αυτιά της πο- λύ πιο ύστερα άφου εκείνος είχε φύγει... Και, παρασυρμένη άπ' τό αίσθημα της, άρχισε νά ζή μαζί του στους κόσμους του όνειρου. Έκανε σχέδια κοντά του για τό μέλλον, για τη ζωή τους, για την παιδεία τους... Για τά παιδάκια που θά κάνανε, για τό σπιτικό που θ' άνούσανε, για την εύτυχία που θά τους έζωνε...

Ο χωρισμός

Οταν έαφνικά, μιά θύελλα έξέσπασε πάνω άπ' τά ένω- μένα κι' άνύποπτα κεφάλια τους. 'Ο πατέρας του Λάμ- πρου άρρώστησε και πέθανε και τό μικρό χτηματάκι τους έγήκε

... 'Η αξία των μαργαριταριών ποικίλλει άνάλογως όχι μόνο του μεγέθους των, άλλά και του χρώ- ματός των.

... 'Υπάρχουν έκτός των άσπρων μαργαριταριών, μαργαριτάρια ροή, μπλε, λιλιά, κι' αυτά τά άσπρα είναι πολλών άποχρώσεων, από τά άσπρα, σαν χιόνι ως τά κιτρινωπά και τά χρυσίζοντα.

... Πολυτιμότερα είναι τά άσπρα μαργαριτάρια που έχουν κιτρινω- πη άποχρώσι.

... Οι μεγαλύτεροι και γνωστό- τεροι καταρράκτες του κόσμου εί- ναι του Νικαγάρρα στη Βόρειο Α- μερική, της Βικτωρίας στον πο- τάμιο Σαμπεξή της 'Αφρικής και του 'Ιγκονάσσου στη Νότιο 'Α- μερική.

... Πότε έπεκράτησε να φορούν οι άνθρωποι μαύρα φορέματα είς ένδειξη πένθους;

... Στην άρχαία 'Ελλάδα έσουν θιζέτο αυτό από τους άρχαιοτά- τους χρόνους.

... Στην άρχαία Ρώμη όμως οι υπήρες που έχαναν τό παιδί τους φορούσαν μπλε ρούχα για πέν-θος.

... Στην Εύρώπη τό μαύρο φό- ρημα των πένθοντων έπεκράτησε τον 14ον αιώνα, τότε όμως πέν-θοφορούσαν μονάχα οι χήρες.

... Αργότερα, από τον 16ον αι- ώνα γενικεύθηκε τό μαυροφόρεμα είς ένδειξη πένθους.

... Για τους βασιληάδες και τους κληρικούς όμως τό πένθιμο χρώμα είναι τό λιλιά.

Μαργαριτάρια **ΑΓΑΠΕΣ**

'Απ. την άγκαλιά του καλού της **— ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ**

στο σφυρί για νά πληρωθούνε γι- ατροί και γιατρικά. 'Ισα—ίσα ο Λάμπρος μπήκε νά ξεκαθαρίση λίγα λεφτά για ένα είσιτήριο του τρίτη θέσι για την Νέα 'Υ- όρκη. Γιατί, ναι. Τώρα ο όρίον- τας του χωριού ήταν πιο άπο- νηχτικός για τά έλευθερα πλε- μόνια του. Η ζωή πιά μαρτυρική, οι άλυσσιδες πιο βαρείες... 'Ε- πρε νά φύγη! Χωρίς άνάσθη, χωρίς άργοπορία, χωρίς διαπα- μί...

— Τι άλλο μου μένει νά κάνω;... ρώταγε τη Μαίρη, που τον κύτω- σε με τά μεγάλα καταγύλανα μά-τια της όρθάνοιχτα και δακρυ- ομένα. 'Η νά μπώ ύποπρεπς σε κανένα πλούσιο από δω, ή νά τραβήξω για την 'Αθήνα, και νά κυττάξω νά υπώ κλητήρας σε κα- νένα ύπουργείο ή σε καμιά Τρά- πεζα. Γιατί, προσόντα για παρα- πάνω δέν έχω... Προτιμώ, λοιπόν και γώ, νά τραβήξω για την 'Α- μερική, κι' εκεί νά γυρέσω την τύχη μου. Κι' η τύχη μου θάνα- και δική σου...

— Θα μού φύγης; άναστένανε η Μαίρη. Θά σε χάσω;

— Πρέπει... Μά, θά ξαναγυρ- σω, άαπημένη μου.

— Θά σε περιμένω, καλέ μου. Θά κάνω ύπομνημα...

Κι' έφυγε αυτός, προγαμιατικά ένα μυστικό πρηνιόν του 'Εναέρη... Κι' αυτή, που κατεβύδα ως π' τ' αινιό, πού δά τον έφερνε στον Πειραιά, άπ' όπου δά μπαρκάρι- ζε για τον Νέο Κόσμο. Λίγο προ- τό μπή στο βασιόρι ο Λάμπρος, η Μαίρη τούπιασε τό χέρι με τό δικό της πούτρεμο σά λαβωμένο περισσότερο:

— Μην ξεχνάς Λάμπρο, πως ό,τι και νά γίνει, θά σε περιμένω πάντα...

— Θά γυρίσω, άγαπημένη μου. Θάρθω νά βάλλωμε στεφάνι και νά ζήσουμε εύτυχισμένοι στο όρ- κίζομαι...

Ρίχτηκαν με βουρκωμένα μά-τια ο ένας στην άγκαλιά του άλ-λου. Έδωσαν και πήραν τό φιλι- τό χωρισμού.

— Έχε γιεά, Μαίρη μου!

— Στο καλό, πολυαγαπημέ- μου, στο καλό!...

... Και τό βασιόρι έφυγε...

Τά χρόνια περνούν

Στην άρχη, στους πρώτους μήνες, ως τό μικρό χωρι- ουδάκι της Πελοποννήσου, φάνανε συχνά οι είδησεις του ζενιτεμένου. Τά γραμμάτια του τά ρουφούσε με λαχτάρα ή μι- κρή δασκαλίτσα που μείνει τί- σω, καί μεσ' από τις γραμμές τον έβλεπε νά ξεπληθ' πάντα ο πό-θος της δημιουργίας μιας ίσχυ- ρης ζωής και τη θέληση για τό ανέστανος. Κι' όλ' αυτά, άνακα τεμένα με μιά λεπτή, άδύρατη νοσταλγία για τη ζωή που έ- φαισε, και κυρίως για τον έρω- τισμό που έστερηθη, έστω και πρό- τα σκαρ... Πίστευε όμως πάντα στο άσπιο του, και μιά μέρα θάρχετο, που...

... Κι' ήρθε, αντίθετα, μιά μέ-ρα πού τά γραμμάτια του σταμά-τησαν έντελως. Γιατί, η Μαίρη πήγε νά τρελαθή! 'Εξάπντος, ήταν άρρωστος, έτοιμοθάνατος ί-σως, μόνος του κι' έρημος, άπά-νω σε κανένα κρεβάτι νοσοκο- μείου, μεσ' στη μεγάλη μακρυνή πολιτεία, τη ρουφιχτέρα με την άδυσόπητη δύναμη... Τι νά κάνει η καμηνούλα;... Νά ξεκινήση νά πάη νά τον έρξη;... Και, με- τι λεφτά;... 'Εγραψε στο έλληνι- κό προξενείο της Νέας 'Υόρκης, εκεί όπου την πληροφορήσανε ό- τι ο Λάμπρος είχε φύγει χωρίς ν' άφήση ούτε διεύθυνσι ούτε ίχνη.

Περιμένα και η Μαίρη... Πέ- ρασε ένας χρόνος, δυό χρόνια... Ούτε ένα γραμμαίο άπ' αυτόν, ού-τε μιά είδησις! Είθε κι' άποείδε η φτωχή και τίποτε πως ο κα- λός της είχε πεθάνει στα ξένα, μακριά απ' αυτήν. Φόρσε μά-υρα και, πεθώντας τό πεθαμένο

νεανικό όνειρο της πρώτης και τε- λευαίας της αγάπης, άπεφώθη- κε άδιαμαρτύρητα στην αιώνια παρθένα της άνώφελης προσμω- νής...

... 'Υστερα από 40 χρόνια!

Και περάσανε τά χρόνια κι' ήρθανε κι' άλλα, και πε- ράσανε κι' αυτά... Τά τρι- αντάφυλλα μαρμαίκανε σι- γά—σιγά, στα μάγουλα της δασκα- λίτσας κι' οι ρυτίδες άρχισαν νά καταγράφουν τον καιρό άνεξίτη- λα και βαθεία από τό μέτωπό της... Πόσα χρόνια! Δέκα — είκοσι — τριάντα — σαράντα! 'Η μικρή δα- σκαλίτσα της άρχαίας ήρε συν- ταξί, και, με κάτι οικονομίες που είχε μαζέψει, άγόρασε ένα σπι- τάκι στην 'Αθήνα, σε μιά μακρι- νή συνοικία, κι' άρχισε νά περι- μένη ύπομονητικά τον δεύτερο έ- ραστή της: τό θάνατο!

'Ενα άπόγευμα, στο σπίτι μιας παλαιάς της φίλενάς, συμμαθή- τρις άπ' τό Διδασκαλείο, γνώ- ρισε ένα ψηλό κύριο, με χρυσά γιαλιά και κατασπρά μουστάκια. Μόλις κύταξε τά μάτια του πίσω άπ' τά γιαλιά, ένοιωσε ένα φο-βερό χτυπήσάρι: Μά ναι! 'Ηταν ο Λάμπρος...

Σά σε όνειρο, άκούσε τη φωνή της φίλενάς της νά συμπλη- ρώνη τη συστάσι:

— 'Ο κύριος... Δείνα. 'Ελεπε χρόνια στην 'Αμερική, παντρετι- κε, έκει, έκανε μεγάλη πειρουσία και γύρισε τελευταία στη: 'Ελ- λάδα...

'Υστερα από σαράντα χρόνια! Για μιά στιγμή, μεσ' από τά πρε- σβυωτικά ματιά της όλόκληρης γρηούλας, περπάσανε σαν άστρα-ποβόληματα οι άναμνήσεις: τά δεκαεννιά της χρόνια, τά πρώτα και τά τελευταία της όνειρα, ύ-στερα ο δικός του ο μισμός, ο τελευταίος του όρκος: 'Θά ξα- ναγυρίσω... η τελευταία της ύ-ποσχέσις: 'Θά σε περιμένω! Και, να πού, αλήθεια, εκείνος είχε ξα- ναγυρίσει... Μά τόσο άργά... Εί-χε γυρίσει, ίσα—ίσα για νά τον έθανόη μιά φορά άκόμα κι' ύστε-ρα νά πεθάνη!

'Ενοιωσε έαφνικά τά μάτια της νά θαμπώνουν, την καρδιά της νά ξεμυχθή, τά γόνυα της νά λυγίσουν, κι' έπεσε νεκρή στην άγκαλιά του! Τά παναμμένα της χείλη είχε παγώσει ένα στερνό χαμόγελο: 'Ο δεύτερος έραστικός της, κι' ο τελευταίος — ο θάνα-τος — την είχε πάρει άπ' την άγ- καλιά του πρώτου, του λατρεμέ-νου, του πολυαγαπημένου της Λάμπρου!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ **— Σας τά δίνει η Χέλι Φινκεντζέλλερ**

Μαίρη **ΕΙΝ** **ΕΚΕΙ** **ΤΑ**

Αν φορήτε σκουλαρίκια και παραπονεσθε ότι έχετε τά μάτια σας σκιασμένα από μούρους κύ- κλους, μπορεί νά φταίνε σ' αυτό τά σκουλαρίκια σας, όσο κι' άν σας φαίνεται περίεργο.

Οι γυναικές της 'Ισπανίας, οι όποιες βρίσκουν ότι ο μαύρος αυ- τός κύκλος των ματιών προσθέτει στην καλλονή τους, τον προκα- λουν κρεμώντας βαρεία σκουλα- ρίκια σ' αυτά τους.

Για ν' άποφύγετε τό διπλόσά- γωγο και να έχετε όρ- ραίο τηγόνι, ρίξετε τό κεφάλι σας προς τά πίσω όσο τό δυ- νατόν περισσώστε το μάτι Σαμπεξή της 'Αφρικής και τό 'Ιγκονάσσου στη Νότιο 'Α- μερική.

Πότε έπεκράτησε να φορούν οι άνθρωποι μαύρα φορέματα είς ένδειξη πένθους;

... Στην άρχαία 'Ελλάδα έσουν θιζέτο αυτό από τους άρχαιοτά- τους χρόνους.

... Στην άρχαία Ρώμη όμως οι υπήρες που έχαναν τό παιδί τους φορούσαν μπλε ρούχα για πέν-θος.

... Στην Εύρώπη τό μαύρο φό- ρημα των πένθοντων έπεκράτησε τον 14ον αιώνα, τότε όμως πέν-θοφορούσαν μονάχα οι χήρες.

... Αργότερα, από τον 16ον αι- ώνα γενικεύθηκε τό μαυροφόρεμα είς ένδειξη πένθους.

... Για τους βασιληάδες και τους κληρικούς όμως τό πένθιμο χρώμα είναι τό λιλιά.

Χέλι Φινκεντζέλλερ

Η Βουλγαρία φαίνεται ότι εί- ναι η χώρα της Ευρώπης, στην ό- ποια οι άνθρωποι ζουν περισ- σότερο. 'Η χώρα αυτή έχει περισ- σότερο από τέσσερες χιλιάδες αιώ- νωνόβους επί πληρωσμού έξη εκα- τομμύρια κατοίκων, τη στιγμή που η Γερμανία με τά 100 εκα- τομμύρια κατοίκους έχει μόνο 88 αιώναβους, η Μεγάλη Βρετανία 156, η Γαλλία 225 και η 'Ελβε- τία μονάχα ένα!

Φαίνεται μάλιστα ότι όχι μό- νο η Βουλγαρία, άλλά και η ύπό- λοιπη Βαλκανική Χερσόνησος εί- ναι, γονιμοί σε αιώναβους, για- τι η Σερβία και η Ρουμανία έ-χουν και αυτές πάνω από δυό χιλιάδες αιώναβους, όσους δη- λα ή έχουν οι μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις ένωμένες.

Η στατιστική δέν άναφέρει καθόλου την 'Ελλάδα. Φαίνεται όμως ότι και έμεις δέν ύστερούμε σε αιώναβους από τη Σερβία και τη Ρουμανία.

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

'Ο βαθμός της περιεκτικότητας σε αλάτι των θαλασσών είναι τό- σο μεγαλύτερος, όσο κοντήτερα βρίσκονται στον 'Ισημερινό.

'Ετσι η Βαλτική θάλασσα πε- ριέχει άλάτι 5 τοις 1.000, η Μαύ- ρη θάλασσα 17,5 τοις 1.000, ο Ατλαντικός 35,5 ο,ο,ο, η Μεσό- στα 39,8 %, η 'Ερυθρά θάλα-σσα 49,9 % και τέλος η Νεκρά θάλασσα 45 %.

Στο νησί των καταβίκων ο Ζαλαμόρ και ο συντροφός του καταβίκος Μάκ Ηλν, έρχοζόμενοι σ' ένα άνδραρχευζο, άνακαλύπτουν μετά μιά κατάρρευζι, ένα χρυζαρχευζο κάτω από τό άνδραρχευζο. Κατόπιν αυτός δραπετεύουν. Δραματικές περιπέτειες έπακολουθούν. Ενε πια βαδίζουζοι. Ο Ζαλαμόρ έχει δυο πόβους να έκπληρωζι: Νά έκδικηζή τους καταστροφείς του και νά ζαναβρήζι το άναμνηζι του Ζαλα-βι. Φθάνει λοιπόν στο Λονδίνο και από εκεί στο Παρίζι, ός Μαχαργαίως Ταμζός, σκorpιζών-τας χρυζαφι άθρονο πρός επιτυχίαν τών σκοπών του. Μά έχει να πολεμήζι με μιά τρομερή, πα- νάχοψη συμμορία που διευθύνεται από ένα καταχθόνιο αστανίκό παράλυτο κακοζούρο, τόν Μαζρό Άρχοντα. Η συμμορία αζή τηρομοκρα- τή με τό έκπληκμάζι της τής Ευρώπης. Η άστν- νομία μάταζι έρευνά. Από τούς άσους της συμμορίας είνε και η άραιοτάτη Πήρλ Κρί- σταλ. Ενε η γυναίκα η αστανική που ευθύνε- ται γιά τη συμφορά του Ζαλαμόρ και τής Ζα- λαβι, τήν θνεύρει της όποιας ο Ζαλαμόρ έχει θνεθεί στο τόν περιήφιμο Άμερικανό ντέκτεβι Κάρλζλ.

Τίποτε όμως! Τò πεπραμένον τούς σάρκαζες
 με νόσηθ' ἤρα, κοροιδεύοντάς κάθε προσπάθειά
 τους...

Κάθε πρωί, ἀπό τις 11 ἕως τις 11½, ἡ λαμ-
 πρότερη κοινωνία τοῦ Παρισιῶ τοῦ παρελθόντος ἀ-
 πό τις δεινροτοιοῦτες τοῦ Δόσου της Βουλ-
 νης, με πολυτέλειτα αὐτοκίνητα, μεγαλοπρε-
 πῆ ἀμάξια ἡ καθ' ἑαυτοὺς ἄλογα ἵππασιας,
 Ἐκεῖ ἔκανε τὴν πρώτη του κοσμικὴ ἐμφάνισιν
 καὶ ὁ Μαχαράτζα Ἰκάντι Ταμπὸρ, ἀνάμεσα
 στίς τοιαύτετες, τίς στολές, τίς πολυχρώμας ἐν-
 πρέλας καὶ τίς ἀμφοῦς λιβρές, ἀνάμεσα στήν
 παλρίνομα τῶν ἀνθοστολισμένων ἀμαξίων καὶ
 αὐτοκινήτων.

Ἰππευε ἕνα ὑπέροχο ἀραβικὸ ἄλογο, κάτω
 σπρω. Πίσω του ἔρχονταν ἡ φανταχτερὴ ἀκο-
 λουθία τῶν αὐλίων του.

Ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, μετ' βασιλικὴν μεγαλοπρεπείαν

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

το σπίτι. "Ετρεψε τ' αυτοκίνητα.

Ρῶζι	»	5.0
Ψωμί από θρυ-		5.6
ζάλευρο	»	7.6

— Πεντακόσιες τὸ ἕνα.
να ὁμως ἔχω με τρακόσι
— ὦρατα! Σπάσε μου τ
αὐγά...

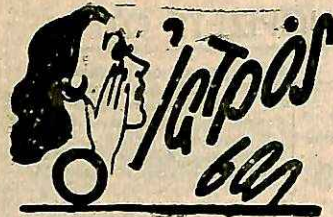
⦿ Τὸ διωκόμενός γάρ
τοῦ ἐνὸς λέπιτος.

POLAN

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ.

Παντως η τροφή που χρειαζέ-	Καλαματόκι	3.3
ται κάθε άνθρωπος για να ζήσει	Πατάτες	4.1
ποικίλλει ανάλογως του έπαγγέλ-	Ρύζι	5.0
ματός του. Όλοι όμως έχουμε ά-	Ψωμί από θρυ-	5.6
	ζάλευρο	7.6

—Πεντακόσιες τὸ ἕνα.
—ὦρα! Σπάσε μου τὴν αὐγά...

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Σήμερα θα σας γράψω για τις πρώτες φροντίδες που πρέπει να παίρνετε για τα έλκη...

Συχνότατα στα σπίτια συμβαίνουν τέτοια μικροατυχήματα από εγκαυματα...

Έχω υπ' όψει μου πολλές τέτοιες περιστατικά στα οποία αν εσείς έχετε αρχίσει...

Για τούτο φρονίδι ότι έπρεπε να καταπορώ τις ανανγνωστικές μου δυνάμεις...

Βεβαίως θα περιορισθώ εδώ στα ελαφρά εγκαυματα...

Ποία είναι τα εγκαυματα εκείνα που μπορείτε να θεραπεύετε μόνοι σας; Γενικά...

Πολλές φορές και σ' ένα τέτοιο έγκαυμα...

Για εγκαυματα από το τ ρ ι του β α θ μ ο υ και άνω...

Από το τρίτο βαθμό και άνω επέρχεται άμεσως νέκρωση της επιδερμίδος...

Για την θεραπεία των ελαφρών τριών βαθμών του α' και β' βαθμού...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ Ιατρός Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

«Κάθε μέρα, κάθε ώρα, η εμπιστοσύνη που έφερα γι' αυτήν, χάνει και έσχατος...»

«Ήταν το πρώτο ανεξίτηλο στίγμα. Το έσυγχώρησα, μα δεν το έξεχασα...»

Το έσυγχώρησα λοιπόν. Μα δεν το έξεχασα. Έτσι, όταν ακούω...

σπαύνη μου να κλονίζεται ουθέμωχα...

Και σ'ας ρωτώ φταίω σήμερα, αν δεν μπορώ πια να πιστώσω τα λόγια της...

Ξεκινώντας από την αρχή ότι η αγάπη και η ευτυχία ενός ζευγαριού...

3) Διά την αγορά των λαχνών: 4 - 5 μ.μ. της Δευτέρας (20).

4) Διά τα τυχερά παιχνίδια: 8.45 - 1.30 μεσονύκτιον του Σαββάτου (26).

5) Διά τα αίσθηματικά ζητήματα: 2 - 4.30 μ.μ. της Κυριακής (27).

6) Διά γάμους ή αρραβώνες: 3.30 - 4.45 μ.μ. της Πέμπτης (31).

7) Διά το μέλλον σας: 6.30 - 8.30 μ.μ. της Δευτέρας (28).

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΤΟ ΘΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ κοσμικοί επιδράσεις κατά την έβδομάδα από 26ης Δεκεμβρίου 1942 μέχρι της 1ης Ιανουαρίου 1943...

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 5 - 8 μ.μ. της Κυριακής (27).

2) Διά τα χρηματικά ζητήματα: 4.30 - 7 μ.μ. του Σαββάτου (26).

3) Διά την αγορά των λαχνών: 4 - 5 μ.μ. της Δευτέρας (20).

4) Διά τα τυχερά παιχνίδια: 8.45 - 1.30 μεσονύκτιον του Σαββάτου (26).

5) Διά τα αίσθηματικά ζητήματα: 2 - 4.30 μ.μ. της Κυριακής (27).

6) Διά γάμους ή αρραβώνες: 3.30 - 4.45 μ.μ. της Πέμπτης (31).

7) Διά το μέλλον σας: 6.30 - 8.30 μ.μ. της Δευτέρας (28).

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Μ ο υ ρ ι α μ Χ.—Είσαθε ελκρινής και τομμηρή, το πνεύμα σας ενθουσιάζεται για μεγάλες πράξεις...

Εάν όμως με μανία τον αντίπαλο του, το ξεσχείτε τις σάρκες, και μεθυμένους από το αίμα που κυλούσε...

Η Ζίτα, τρομοκρατημένη από το ανατριχιαστικό αυτό θέαμα, στεκόταν άφωνη...

Η Ζίτα φώναζε τότε: «Θέλω... Θέλω... Κεραυνό...»

Ο Κεραυνός, με τη μούρη γεμάτη αίματα, στράφηκε προς το μέρος της...

Κουτώντας χαρούμενος την ούρα του, πήγε και ξάπλωσε στα πόδια της Ζίτας...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

ΖΙΤΑ, Η ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΒΑΙΡ ΚΑΙ ΦΛΟΡΙΝΤ

35

«Ένα βήμα ακόμη αν κινήσει, στο καρφάω...»

Ο Κεραυνός, όμως, αλλοίμονο, δεν σκεπτόταν, παρά το φαγητό του...

Ο Χαπτ με μία γρήγορη κίνηση άρπαξε την Ζίτα στην αγκαλιά του...

Ην άφηκε όμως άμέσως... Η κρυφή λειψία του εγχειρίδιου είχε πιπιλή στον λαιμό του...

Κάπως υποχωρούσε όμως πατήσε τον Κεραυνό με το ποδι του...

Ο σκυλος αφήσε ένα ουρλιασμα που τον παραίτησε από το κοκκαλό του...

Καί γυρίζοντας στον άνδρα της του φώναζε: «Γκουανφράς! Άκουσε, κακομοίρη μου;»

«Γιατί δεν τρέχεις να σελλάωσες;» αλολο; ή περμεινεις; Ο συζυγος της πανούχως έσπευσε να ρηγ εσω...

Η Ζίτα βρήκε τον καιρο στο μεταξύ να ζητη η μερικές πολυτιμες πληροφοριες απο την κυρία Γκουανφράς...

«Πώς θα πάω γρηγορώτερα στον πύργο του ντ' Άλτεφορ;» «Δ, άπχει πολυ απο νο...»

Δεν θα φτάσεις πορ τη νύχτα. Μονο αμριο το μεσημερι θα κατα φερετε να εχετε επιστρεψει εδω...»

«Δεν πειράζει...» «Ρωτώ για τον σύντροφό σας. Να τον αφήσουμε να κοιμάται;»

«Η Ζίτα σκεφθηκε. — Να τον ξυπνήσετε κατά τις έπτά το πολύ...»

«Ναι... αλλά δεν μούπατε ποιά δρόμο θα ακολουθήσω για να φτάσω στο Άλτεφορ;»

«Η κυρία Γκουανφράς της ελήγησε με καθε λεπτομερεια τον δρο που έπρεπε ν' ακολουθηθη...»

Τελος, ο ανδρας της επεστρεψε. Η Ζίτα τον ευχαριστησε, πληρη σε στο ταχυ και ξεκουρασιο αλωγ της και ξεκίνησε διασχιώς ακοι λουθημένη απο τον πιστο Κεραυνό...

Η Ζίτα φώναζε τότε: «Θέλω... Θέλω... Κεραυνό...» Ο Κεραυνός, με τη μούρη γεμάτη αίματα, στράφηκε προς το μέρος της...

Κουτώντας χαρούμενος την ούρα του, πήγε και ξάπλωσε στα πόδια της Ζίτας...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

και έτοιμάσε μου γρήγορα το άλλο μου...

Κάπως της μιλούσε, έριξε πάνω στο τραπέζι ένα χρυσό εικοσόφραγκο...

Τα μάτια της κυρά Γκουανφράς άστραψαν.

— Θά σ'ας έτοιμάσω άμέσως τ' άλλοα σας, προθυμοποιήθηκε.

— Όχι! Μονο το ένα! το δικό μου. Ο σύντροφός μου θα με περμεινι.Κοιμαται και σ'ας παρακαλει να μην τον ενοχλησετε, με καμιά δικαιολογια...

— Πολυ καλά, πολυ καλά! Καί γυρίζοντας στον άνδρα της του φώναζε:

«Γκουανφράς! Άκουσε, κακομοίρη μου;» «Γιατί δεν τρέχεις να σελλάωσες;» αλολο; ή περμεινεις; Ο συζυγος της πανούχως έσπευσε να ρηγ εσω...

Η Ζίτα βρήκε τον καιρο στο μεταξύ να ζητη η μερικές πολυτιμες πληροφοριες απο την κυρία Γκουανφράς...

«Πώς θα πάω γρηγορώτερα στον πύργο του ντ' Άλτεφορ;» «Δ, άπχει πολυ απο νο...»

Δεν θα φτάσεις πορ τη νύχτα. Μονο αμριο το μεσημερι θα κατα φερετε να εχετε επιστρεψει εδω...»

«Δεν πειράζει...» «Ρωτώ για τον σύντροφό σας. Να τον αφήσουμε να κοιμάται;»

«Η Ζίτα σκεφθηκε. — Να τον ξυπνήσετε κατά τις έπτά το πολύ...»

«Ναι... αλλά δεν μούπατε ποιά δρόμο θα ακολουθήσω για να φτάσω στο Άλτεφορ;»

«Η κυρία Γκουανφράς της ελήγησε με καθε λεπτομερεια τον δρο που έπρεπε ν' ακολουθηθη...»

Τελος, ο ανδρας της επεστρεψε. Η Ζίτα τον ευχαριστησε, πληρη σε στο ταχυ και ξεκουρασιο αλωγ της και ξεκίνησε διασχιώς ακοι λουθημένη απο τον πιστο Κεραυνό...

Η Ζίτα φώναζε τότε: «Θέλω... Θέλω... Κεραυνό...» Ο Κεραυνός, με τη μούρη γεμάτη αίματα, στράφηκε προς το μέρος της...

Κουτώντας χαρούμενος την ούρα του, πήγε και ξάπλωσε στα πόδια της Ζίτας...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

λικανοποίησι ότι ο στρατιώτης ήταν νεκρός και πρό παντός ότι είχε έπανά του...

Σε λίγο ανέδρασαν και οι δυο πάνω πηραν το πωμα το καταρυσαν στον κρηκο και το άσπασαν.

Μετα μερικές μερες, πούλησαν σε καλή τιμή και το αλολο του.

Στο μεταξύ η Ζίτα το ίδιο κιόλας βράδυ, εφθανε στον πύργο του ντ' Άλτεφορ.

Η κρυφή λειψία του εγχειρίδιου είχε πιπιλή στον λαιμό του...

Κάπως υποχωρούσε όμως πατήσε τον Κεραυνό με το ποδι του...

Ο σκυλος αφήσε ένα ουρλιασμα που τον παραίτησε από το κοκκαλό του...

Καί γυρίζοντας στον άνδρα της του φώναζε: «Γκουανφράς! Άκουσε, κακομοίρη μου;»

«Γιατί δεν τρέχεις να σελλάωσες;» αλολο; ή περμεινεις; Ο συζυγος της πανούχως έσπευσε να ρηγ εσω...

Η Ζίτα βρήκε τον καιρο στο μεταξύ να ζητη η μερικές πολυτιμες πληροφοριες απο την κυρία Γκουανφράς...

«Πώς θα πάω γρηγορώτερα στον πύργο του ντ' Άλτεφορ;» «Δ, άπχει πολυ απο νο...»

Δεν θα φτάσεις πορ τη νύχτα. Μονο αμριο το μεσημερι θα κατα φερετε να εχετε επιστρεψει εδω...»

«Δεν πειράζει...» «Ρωτώ για τον σύντροφό σας. Να τον αφήσουμε να κοιμάται;»

«Η Ζίτα σκεφθηκε. — Να τον ξυπνήσετε κατά τις έπτά το πολύ...»

«Ναι... αλλά δεν μούπατε ποιά δρόμο θα ακολουθήσω για να φτάσω στο Άλτεφορ;»

«Η κυρία Γκουανφράς της ελήγησε με καθε λεπτομερεια τον δρο που έπρεπε ν' ακολουθηθη...»

Τελος, ο ανδρας της επεστρεψε. Η Ζίτα τον ευχαριστησε, πληρη σε στο ταχυ και ξεκουρασιο αλωγ της και ξεκίνησε διασχιώς ακοι λουθημένη απο τον πιστο Κεραυνό...

Η Ζίτα φώναζε τότε: «Θέλω... Θέλω... Κεραυνό...» Ο Κεραυνός, με τη μούρη γεμάτη αίματα, στράφηκε προς το μέρος της...

Κουτώντας χαρούμενος την ούρα του, πήγε και ξάπλωσε στα πόδια της Ζίτας...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

κόμης Ροβέρτος τον άρχηγό της φρουράς του. Πρέπει αυτή τη στιγμή κιόλας να φύγει για τον πύργο του ντ' Άλτεφορ...

Σε λίγο ανέδρασαν και οι δυο πάνω πηραν το πωμα το καταρυσαν στον κρηκο και το άσπασαν.

Μετα μερικές μερες, πούλησαν σε καλή τιμή και το αλολο του.

Στο μεταξύ η Ζίτα το ίδιο κιόλας βράδυ, εφθανε στον πύργο του ντ' Άλτεφορ.

Η κρυφή λειψία του εγχειρίδιου είχε πιπιλή στον λαιμό του...

Κάπως υποχωρούσε όμως πατήσε τον Κεραυνό με το ποδι του...

Ο σκυλος αφήσε ένα ουρλιασμα που τον παραίτησε από το κοκκαλό του...

Καί γυρίζοντας στον άνδρα της του φώναζε: «Γκουανφράς! Άκουσε, κακομοίρη μου;»

«Γιατί δεν τρέχεις να σελλάωσες;» αλολο; ή περμεινεις; Ο συζυγος της πανούχως έσπευσε να ρηγ εσω...

Η Ζίτα βρήκε τον καιρο στο μεταξύ να ζητη η μερικές πολυτιμες πληροφοριες απο την κυρία Γκουανφράς...

«Πώς θα πάω γρηγορώτερα στον πύργο του ντ' Άλτεφορ;» «Δ, άπχει πολυ απο νο...»

Δεν θα φτάσεις πορ τη νύχτα. Μονο αμριο το μεσημερι θα κατα φερετε να εχετε επιστρεψει εδω...»

«Δεν πειράζει...» «Ρωτώ για τον σύντροφό σας. Να τον αφήσουμε να κοιμάται;»

«Η Ζίτα σκεφθηκε. — Να τον ξυπνήσετε κατά τις έπτά το πολύ...»

«Ναι... αλλά δεν μούπατε ποιά δρόμο θα ακολουθήσω για να φτάσω στο Άλτεφορ;»

«Η κυρία Γκουανφράς της ελήγησε με καθε λεπτομερεια τον δρο που έπρεπε ν' ακολουθηθη...»

Τελος, ο ανδρας της επεστρεψε. Η Ζίτα τον ευχαριστησε, πληρη σε στο ταχυ και ξεκουρασιο αλωγ της και ξεκίνησε διασχιώς ακοι λουθημένη απο τον πιστο Κεραυνό...

Η Ζίτα φώναζε τότε: «Θέλω... Θέλω... Κεραυνό...» Ο Κεραυνός, με τη μούρη γεμάτη αίματα, στράφηκε προς το μέρος της...

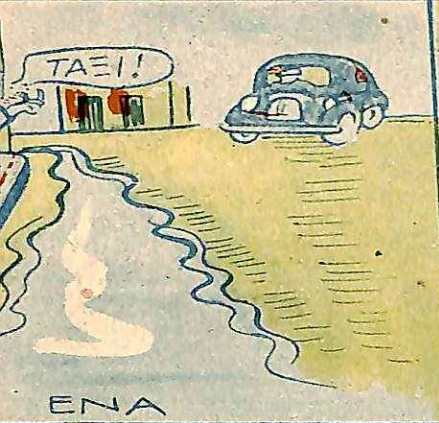
Κουτώντας χαρούμενος την ούρα του, πήγε και ξάπλωσε στα πόδια της Ζίτας...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

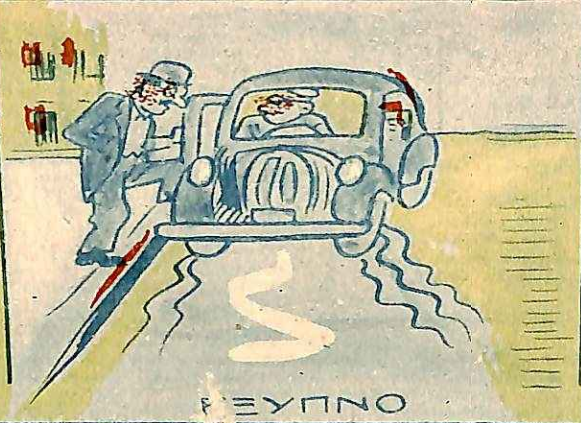
Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα κάνω; Πρέπει να κάνω μόνιμη, χωρίς...

Η Ζίτα, άργα, τόν χαϊδεύει, ενώ με μία περσέλα του σκούπιζε το λερωμένο σώμα...

Αυτό έπρεπε να γίνει! ψιθύρισε. Τώρα, όμως, τι θα

ΕΝΑ

ΡΕΥΠΝΟ

ΚΟΛΠΟ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ: - Άν το πζε-
ουλαχιστόν θα έφερνα μαζί μου το
εσοπιο!

Η ΧΟΝΤΡΗ: - Μην περτεις πολύ μπροστά και δίνεις βάρος στο ποδήλατο,
αντρουλά μου

-Провοхні, Мєгалє Βєζυρν! Κανєτε ποδєζєєν ιανουια!

Πως ο οδοντοπατρoς βγα-
ζει τα δoντια του.

ΚΑΙ ΕΝΑΣ
ΦΑΝΑΤΙΚOΣ
ΑΝΑΤΟΞΙΤΗΣ